

DOMOVINA

Štampa vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvršijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pošl. obzine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Pomagajmo si sami.

II.

Kakor smo v zadnji številki našega lista omenili, prinašali bodemo posamezne nasvete, kako bi nam bilo mogoče pripraviti se na drugi vseslovenski shod, ki naj bi bil gospodarskega značaja in mu nasvetovati program, po katerem se nam boče ravnati, da zboljšamo naše gmotno stanje, da si opomoremo v toliko, da nas ne bodo mogli naši nasprotniki imenovati več narod hlapcev, narod beračev.

Začnimo pri obrtu. Ako se vprašamo, kako je bilo in kako je z našo obrtnijo, moramo s žalostjo potrditi, da je bila naša obrtnija zelo slaba. Bila je tako slaba, da lahko trdimo, da je do zadnjih par desetletij niti bilo ni, ker malo domače industrije nemoremo imenovati obrti. In to ni bilo prav za prav nič čudnega. Mogočni gospodarji našega roda vedli so dobro, da je njihovo gospodarstvo toliko časa zagotovljeno in brez vse skrbi, dokler se večina njihovih podložnikov bavi le s poljedelstvom oziroma s kmetijstvom. Kar je oče, to mora biti tudi sin, tako so zapovedali in tako je dolgo, dolgo tudi obveljalo. Ker pa je bil srednji stan našega roda, vsled zatiranja naših nam nasprotnih gospodarjev, primeroma le jako majhen, in ker plemstva prav za prav niti imeli nismo, obstal je rod naš po večini iz kmečkega stanu. Sinovi kmetovalcev postati morali so zopet kmetovalci oziroma hlapci, tlačani. Koliko talentov bilo je s tem pokopanih? Če je tudi ta ali oni imel veselje, naravni nagon ali poklic za kaj drugega, bile so mu vsa druga pota zaprta. Ostati je moral le to, kar je bil oče.

Naših pravih obrtnikov, ki bi se samo z obrtnijo bavili, niti bilo ni.

Ta kmetovalec ali delavec skrbati znal je za silo stvar, ki so jo tudi čevlji imenovali; oni

znal je v roke vzeti iglo in skrpal za silo hlače ali suknjo itd.

Bili so večinoma samouki, ki so za silo vstrezali malim potrebam našega, že tako pristega ljudstva.

Mej tem pa so graščaki in drugi gospodarji klicali najprvo na svoje gradove tuje obrtnike, s pomočjo katerih so počasi nastale in sicer vsled istega povelja: „Kar je oče, to mora biti tudi sin“, — cele vasi, trgi in cela mesta.

Ti, našemu narodu tuji meščanje, po večini seveda obrtniki in trgovci, imeli so svoje stroge postave, svoje pravice in privilegija, s pomočjo katerih njim ni bilo težko svoje obrti povzdigniti seveda le sebi na korist, ljudstvu pa na škodo. — Gledali so v prvi vrsti na to, kako bi se njim bolje godilo, kako bi bolj skrčili število obrtnikov in si na ta način večji dobiček zagotovili. Ta njihova samopašnost imela je vso svojo moč v takozvanih zadrugah (Zünfte). Združili so se namreč obrtniki ene vrste in enega okraja in zadobili kot Nemci od nemške vlade razne pravice in privilegija. Tako ni smel nikdo v istem okraju obrti začeti brez dovoljenja zadruge, nikdo prodajati izdelkov razven istih, ki so bili v zadrugi. Zadruga pa je že skrbela, da je bilo število zadrugnikov le majhno. In tako so ti naši tujci kupovali lahko po ničevih cenah surovo blago, površno izdelovali, pa izdelke prav drago prodali. Konkurence niti poznali niso. Tako so ti obrtniki na lahek način bogateli in se šopirili.

Ta nepopisno velika samooblast pak je preprečila vsak napredek slovenske obrtnije in jo izključila popolnoma iz naših dežel.

V drugi polovici preteklega stoletja, toraj posebno za časa cesarja Jožefa II. so se razmere predrugačile.

Odprle so se tudi našemu narodu vsa pota in vsakdo posvetil se je lahko poklicu, do katerega je imel veselje, naravni nagon.

Ta postal je krojač, oni čevljar, oni usnjar, oni ključavničar itd.

Kakor povsod, pokazala se je tudi pri teh poklicih nadarjenost, ta edini zaklad našega roda.

Kmalu je mrgolelo raznih obrtnih delavcev, pomagačev. Delali so dobro, delali pridno, pa s tem niso koristili sebi, marveč obrtniku tujcu, njihovemu gospodu. Delavci so bili, pa delavci so ostali.

Tudi v tej zadevi so se razmere leta 1859. spremenile.

Odprta jim je bila nakrat pot do mojster-skih stolov, pa zavezane bile so jim na druge načine roke in njim onemogočile začeti na svojo roko obrtnijo.

Bili so namreč ali prerrevni, ali pa so, če so tudi že z lastno obrtnijo začeli, morali podleči konkurentom, izvežbanim tujcem. Naši tujci so pač gledali na to, da so naše delavce dobro izvežbali v delu, si tako pridobili izvrstne pomagače ter z njihovim delom pridobivali si dobro ime in pa cele kopice bogastva, vedeli so pa nasprotno zaprečiti, da se ti delavci niso priučili spretnosti, kupiti dobro surovo blago in pa dobro (iztržiti) izvesti svoje izdelke.

Tako je toraj prišlo, da so tisti obrtniki, kateri so res na svojo roko začeli, ali podlegli tujim konkurentom ali pa, če so tudi životarili, ostali le revni.

Toda v vsem tem bi jim bilo s časoma še pomagano, da jih ni popolno zatrla tuja industrija, katera se je na naših pokrajinah v zadnjih desetletjih tako pomnožila.

Prej odnašali so toraj naš denar iz naših pokrajin tuji obrtniki, sedaj pa ga odnašajo tuji podvzetniki in posestniki raznih tovarn. In ta denar si niso zaslužili ne prej oni tuji obrtniki,

LISTEK.

Cesarjevič in sestri dvojčkinji.

Bajka. — Ruski spisala A. Dorohova. — Poslovenil Krutogorski.

IV.

(Konec.)

In odšel je cesarjevič, kamor so ga oči nesle, da bi se otrešel gorjupe svoje otožnosti. Šel je, šel — in prišel baš na isti breg, kjer je nekoč sanjal o Ljubavi. Zagledal se je v one sinje valove, v one zelene gozde, v one pestre cvetlice, v jasna nebesa z oblaki bisernimi, — zagledal se in bridko razjokal.

A Ljubav se je med tem v sosednjem logu igrala s svojimi razposajenimi tovarišicami. Zdajci zbeži ona, zauka, — ter steče na poljano, naravnost proti cesarjeviču.

Ljubav: „ah!“ in hotela je zbežati nazaj, a cesarjevič jo je krepko prijel za obe beli roki, držal jo in jej gledal naravnost v oči, s pogledom svetlim kakor solnce.

„Ne, sedaj mi pa že ne utečeš več, moja zarja jasna!“ tako jej je rekel. „Tako torej se me izogiblješ? Tako skrivaš pred menoj svoje

igre in svoja svitla oblačila?! . . Tako ne sme dalje biti! Ne umaknem jaz očíj s tebe, moja ljuba, ne dovolim ti v temnih oblačilih hoditi, ne dovolim ti solze točiti. Spet te popeljem v moje sobane bogate, spet ukažem vsemu narodu mojemu praznovati, in prirediti dam tako gostijo, kakršne še nikoli nikdo videl ni! . .“

V odgovor na tako govorico se je Ljubav molče nasmejala, udano je ponudila cesarjeviču belo svojo roko in šla z njim trdih korakov. A njen nasmeh je bil jačji od solca zatega, od njenega sijaja svetlozarnega se je zabliščalo v očeh cesarjevičevih, pozabil je bil pot k palači svoji in povedel svojo krasotico po neznani cesti, a kam jo je peljal, on sam ni znal: zmedla se je srčku pamet. Za njima pa se je dvigal cvetoči vrt. In kaj vse pač ni bilo na tem vrtu! I cvetlice, i južna drevesa, žvrgolele so v njem rajske ptice, žuboreli srebrni potoki, iz zemlje so vreli vreli biserni.

Hodil — hodil je cesarjevič z Ljubavo, že se je solnce jelo nagibati k zapadu, vže sta ga začeli nogi boleti, tresti se in upogibati, — a bogate palače pa le ni, in je ni. Oziral se je cesarjevič naprej, na desno, gledal na levo, obrnil se nazaj, — povsod krog njega se širi ne-

skončen vrt. In že je jel cesarjevič iskati prostora, kjer bi se odpočil od dolge hoje.

No nagajiva Ljubav ni poznala utrujenosti. Zbežala je naprej, ozrla se, in se zvonko, veselo smejala utrujenemu cesarjeviču.

Razsrdil se je cesarjevič, namršil obrvi in zakričal z jeznim glasom:

„Kje je moja pot, prava pot k mojemu carskemu dvoru? Premini ti vrt za vselej in ne zabrani mi doseči mojih okrašenih soban!“

Izgovoril je in vdaril z noge ob tla, a iz pod njegovih nog so izrasli iz zemlje: grenak pelin, bodoče trnje, ter strupene rastline. Visoko so se povspele te rastline, se razšopirile in postale gosta stena pred cesarjevičem in njegovo družico dražestno. . .

Ko je došlo do Ljubavi puhtenje strupenih trav, ko jo je zbodlo ostro trnje naravnost v bele prsi, — je ona prebledela, golobica nežna, — niti trohice krvi ni bilo v njenem licu; prebledela je, pogledala cesarjeviča . . . in taka turobnost, taka smrtna muka je odsevala v tem poslednjem pogledu, da so cvetlice okrog mahoma ovenele, povesele glave, umolknila rajske ptice, posušili se srebrni potoki, vsabnili biserni vreli. A ona sama, — labodica bela — je nag-

in ne sedaj tuji tovarnarji, ampak zaslužili so jim ga naši dobri, poblehni in umni slovenski delavci.

Ni čuda toraj, da se nam tujci posmehujejo in nas zovejo narod hlapcev, narod beračev.

Berači smo, ko so nam denar pobrali in hlapci smo bili in smo, ko tako poslušno in pridno njim delamo in pripuščamo, da iz nas zraven denarja sesajo tudi naše moči v njihov prid. — Čas je, da se nam odpro oči in počnemo misliti, kako bi si v teh zadevah opomogli.

Pred vsem je potrebno, da skrbimo za pomnožitev naših obrtnikov. Pri tej pomnožitvi pa ni dovolj, da gledamo samo na število, ampak mi se moramo brigati za to, da mladi naraščaj obrtniški ni vzet iz samih slabih dečkov, katerih za nobeno drugo stvar porabiti ne moremo, temveč iz nadarjenih mladeničev, katere v to svrhu pustimo prej izšolati. Kakor pri vsakem stanu, tako je tudi pri obrti najprvo umna glava. — Ni dovolj, da ima obrtnik pridne, gibčne in spretno roke, ni dovolj, da se priuči to ali ono stvar res dobro in umno stvariti, treba mu je prebrisane glave, da si zna opomoči, da ume surovo blago dobro kupiti, izdelke dobro prodati. Treba je ravno pri obrtih najpametnejših prevdarkov, treba je podvzetnosti, kakor nikjer.

Naša naloga je, da skrbimo zato, da se priskrbi kapital, iz katerega bi se izplačevale štipendije za talentirane dečke, ki se sicer študijam posvetiti ne morejo, in bi se toraj na ta način skrbelo za res izvežbani naraščaj naših obrtnikov.

To pa ni še dovolj. Kaj nam koristi, če imamo še toliko obrtniško izvežbanih mladih močij, če pa so ti navezani na druge, tuje delodajalce in njim samim ni mogoče na svojo roko začeti obrta.

Skrbeti moramo za drugi kapital, iz katerega bi se dajala posojila in bi se izvežbanim obrtniškim delavcem pripomoglo, da začno sami na svojo roko.

Posmehnil se bo morda marsikdo in rekel: Govoriti in načrte delati je lahko, a kapital skupaj spraviti, to je drugo važnejše vprašanje!

Res je, da je to pač najvažnejše vprašanje, katero bi pa sicer ne bilo težko, da imajo le vsi premožnejši Slovenci pravo in dobro voljo v zboljšanje gmotnega našega stanja kaj pripomoči. Nas Slovencev je nad pol drug milijon. Gotovo je mej tem številom 50.000 mož, ki bi lahko pogrešili vsak jeden goldinar. Bili teh 50.000 mož res po 1 gld. dali, imamo kapital iz katerega precejšno število dečkov v obrtniji izvežbamo in postavimo na noge. In če na tak način drugih 50.000 skupaj spravimo, pripomremo lahko vsem izvežbanim obrtniškim učencem do samostojnosti. Kapital pa bi ne bil izgubljen. V letih bi se povrnil in narasel in ponavljali bi zopet lahko svoje početje.

In če zasejemo tako celo množino domačih obrtnikov, nam bi bila še naloga, ljudstvo

prepričevati, da je boljši en izdelek domačega obrtnika, kakor deset izdelkov tujega tovarnarja.

Tako bi morali mi Slovenci pričeti in ne bilo bi dolgo, da pade Celje, pade Maribor, pade Gorica, da se maje Trst in čuti Gradec.

Tudi drugi narodi so začeli tako in danes jim ni žal. Če pogledamo Čehe, kaj so bili oni še pred 100 ali še pred 50 leti in kaj danes? Dobro volje je treba. Francozi, Švicarji, Angleži in novejši čas Nemci postopajo istim načinom in njih izdelki gredo križem sveta.

Meščanstva, obrtnikov, trgovcev Slovenci najbolj potrebujemo. Zavedno meščanstvo dalo bode tudi priliko kmetu, da svoje pridelke bolje izpečava in ne bode navezan na posamezne, ki ga dostikrat opeharijo več kot za polovico. Iz gmotno dobro podkovane meščanstva pa bode rastla industrija in ž njo vred velika trgovina.

Obrt, trgovina in industrija, to je narodno promoženje, in dokler si tukaj ne pomagamo naprej, toliko časa ostanemo narod hlapcev, narod beračev!

Vrhunec zmešnjav.

Dolgo časa se je zračila državna zbornica. Resno je bilo pričakovati, da tek časa prežene iz nje vse tiste nemirne bacile, ki so za preteklega zasedanja polnili parlamentarni vzduh in silili obstrukcionistom v možgane. Po številnih ministerskih posvetovanjih, po složnih dogovorih poedinah klubov soditi, doživeti bi nam bilo v novem zasedanju, ako vže ne splošno sporazumljenje, tako vsaj nekako stremljenje za delno treznost gledé razvozljanja perečih prašanj.

Odpri so se vrata parlamenta, — a kaj vidimo! To ni zbornica razumnikov, to niti ni shajališče glasnih „vinskih bratcev“, to je vže pravi zverinjak. Prvi zaničevalni poklon priredila je Schönererjeva stranka Badenju z divjimi, sramotilnimi klici: „Živijo Badeni, ki je združil Nemce v Avstriji!“ Mi prisodimo Badenju drage volje to prednost. Ako se ne otrese rahločnosti in častilakomnosti „na zgoraj“, klicala mu bo kmalu krvna slovanska zveza: „Živijo Badeni, ki je Slované razpršil!“ Ako kaže pri ministerskih posvetih in najvišjem vsprejetju ubogljivost in popustljivost, nikakor ne bo smel pri dogovorih s poslanskimi zvezami vlačiti kučmo čez ušesa. Ako mu tudi ti ne pripnejo križca in vitežtva, podpišejo mu pa lahko „prisiljen potni list“ v njegovo domovino. Po njegovih zadnjih prizorih soditi, želi si sam ravno poslednje. Ni mu bila zadosti jedna stranka, t. j. stranka podivjanih obstrukcionistov, kateri so si zbrali njega v slepilno tarčo, da neopaženi preko njegovih ram po vladi in njenih napravah spuščajo svoje s pruskim strupom namazane pušice, on hoče, da mu zrastejo take izdajce na levi in desni, da, celo mej mirno in pomilovalno mu v obraz zrečo slovansko večino hoče zasejati to državi nevarno svojat.

Pri svoji trdi koži smatra to počenjanje otroškim igračam, ki bi sicer, ako se jim ne dovoli raztrešenje, zagnali grozen jok, a jokati se ti nemški razvajenci ne smejo — sicer pridejo prestrašena mamica gledat.

Grof Badeni podoben je otroški varuhinji, kojega si je najela avstrijska vlada, da ji čuva najbolj k srcu prirastle, nežne nemške otročiče. Na slovanske paglavce, se mu je naročilo, ni treba posebno paziti, ker ti prvič niso zakonski za vlado, a drugič imajo že od natore trdne butice.

Žalibože še ni pokazal dosedaj grof Badeni zadostnega vzgojeslovja. Ima pač prirojenega potrpljenja, a kaj da se je ta vladna deca vže preveč privadila njegovim mehkočutljivim pogledom, začela se je dreti in razbijati, a predobri čuvaj teka kot brezumen okoli njih, ne upajoč posegniti po kaznjivem sredstvu, da ne pridejo mamica, koji bi ga zatožili, a to ti nemški otroci dobro vedo. Položaj tega odvisnega varuha ni malo ne zavidanja vreden.

Tako je vsprejela tudi prvi dan parlamentarnega zasedanja v varstvu izročena razposajena svojat svojega ministerskega varuha s krikom in psovanjem, a kaj stori Badeni? Jezno jih je sicer pogledal, kakor Berdavs Krpana, toda tega so vže vajeni ter so mu še bolj krotajo zbok njegove onemoglosti. Kakšno ulogo pa ima pri temu malovrednemu zbadanju in nagajanju slovanska večina? Da si vže zdavna odrasla enakim otročarijam, obsojena je gledati to nemško burko in tu in tam katero kepo ali cepec Badeniju, oziroma vladi namenjenega z lastnim čelom ujeti.

Bili še bilo mogoče najti koga, ki bi ne videl, kam nas dovede sedajni parlamentarni položaj, ki bi ne videl, da se avstrijski Nemci oziroma teh privrženci za vladnim krilom posmehujejo lastni svoji materi, postavljenemu varuhu in državnim sobratom Slovanom. Kaj upriporjajo svoji materi Avstriji, kaj svojemu varuhu — to nas malo briga; ako si ne znata ta dva pridobiti nad njimi ugleda, odgovorna bodeta le ona dva za nasledke razuzdane odgoje. Nikdar pa se ne pustimo mi od njih grditi in v prerojenih pravicah kratiti, mi, ki imamo od matere države zahtevati ravno iste roditeljeve ljubavi in skrbi, ravno iste sinovske pravice: da nas ne pusti po svojih prvorojencih — Nemcih zasmehovati in pobijati, temveč da nam priskrbi vseh sredstev, da se, ako vže ne kakor prvi, nepogojno pod njenim krilom, tako vsaj v tujini izobrazimo in ne preganjani živimo.

Ako nam ne da lastnega varuha in posređovalca, odpraviti ji je sedanjega, ki nikakor ne kaže volje ne zmožnosti otroke obeh narodnosti voditi, ter ga nadomesti z možem, ki je kos tako odgovornemu poslu ter, ki se zaveda, da je najet na vse otroke države enako paziti, vse enako hvaliti in priporočati, a tudi brezjemno razposajence obeh vrst po zasluženju — našeskat. Zvest si svojih izkušanih načel, neizprosno

nila glavo in padla na vlažno zemljo mrtva. Iz njenih prs pa je zletela bela ptica, bolj bela od čistega snega; s zvonko pesnijo, kopaje se v solnčnih žarkih, se je vzdignila ta ptica v oblake, izginila v modrem nebu, razpršila se liki oblček... A na onem mestu, kamor se je vzdignila ona, je zasnila ono noč nova zvezda, svetlejša od vseh zvezd na nebu.

V.

Ni verjel cesarjevič, da je umrla Ljubav, njegovo solnčice. Vzdignil jo je s tal previdno, pritisnil na junaške prsi, in jo na močnih rokah nesel dalje, skozi pelin, trnje in strupene rastline.

„Prinesem te, moja ljuba, segrejem te s svojim dihanjem, položim te v posteljo toplo, obdam s cvetjem rajskim, dan in noč bodem sedel pri tebi, dan in noč bodem gledal na-te, dokler te ne naprosim odpreti jasne oči!...“

Tako je govoril cesarjevič, a Ljubav je ležala v njegovem naročju brez dihanja. Z nogami je gazil in teptal grenak pelin, bodeče trnje mu je trgalo obleko in lase, do krvi mu je ranilo obraz in roki, od vonja strupenih rastlin se mu je jelo motiti v glavi in ožile so se mu prsa junaška, zdaj je onemogel in padel, zdaj zopet po vsej sili vstal, a vsekakor šel naprej, dokler

ni prodril skozi goščo, dokler ni prišel na plano. Bil je na planem, — gleda: pred njim daleč stoji njegov bogati dvorec, čegar izrezlani stolpi se vspenjajo v sinje nebo.

Ali cesarjevič ni imel več moči korakati dalje. Oblit s krvjo, skoraj brez zavesti se je zgrudil z Ljubavo na zemljo, o svoji osodi se je jel gorko pritoževati:

„Vidim, da mi je sojeno umreti bridke smrti s teboj, moja milica. Nikogar ni, da bi mi pomagal, nikogar, da bi mi izmil moje rane, nikogar, da bi se usmili mene, reveža... Nekoč so bile rastle iz tvojih solz zdravstvene rastline. S temi rastlinami bi mi še mogoče bilo pomagano, no zatisnili sta se sedaj svetli tvoji očesi, ne gledati, nočeti se me usmiliti, nočeti točiti solz blagonosnih!...“

A žalost — golobičica je ta čas stala pri dvorcu osamljena in zrla v daljo z bistrimi očmi. Iz daleka je zagledala cesarjeviča, zazrla na njegovih rokah mrtvo svojo sestrnico, — zagledala, bridko se razjokala in se stajala v teh gorkih solzah.

Spojile so se te solze v čisto rečico, in voda te rečice ni bila navadna, — ozdravila je vse rane in bolezni. Privalila je ona reka svoje vode

k nogam nesrečnega cesarjeviča. Padel je k njej cesarjevič žejnih ust, napil se, izmil krvave svoje rane, izkopal v njej utrujene svoje ude, a ko je znova prišel na breg, — zacelile so one globoke rane, zasople so svobodno široka prsa in oči mu je zatisnila blažena dremota.

Kakor v sanjah je dospel do svojih soban, položil Ljubav na svojo bogato cesarsko posteljo, a sam se je zgrudil pri njenih nogah ter zaspal stoletno, globoko spanje, kakršno ni spal niti v otroških niti v mladeniških letih.

A ko se je prebudil, je imel hrbet sključen, kodri lasje so bili beli liki sneg, a o prejšni moči ni bilo ne duha ne sluha. Predramil se je, dvignil glavo in pogledal na ono mesto, kjer je ležala Ljubav, njegova miljenka. A Ljubavi že ni bilo več na onem prostoru, sedela je pa tam poleg ognja na klopi stara ženica in tolkla nekaj v stopi.

Vskipelo je srce cesarjeviču. Skočil kvišku in začel jezno izpraševati starko:

„Povej mi, stara, kje je moja ljubljena so-proga, ki je ležala tu v bogati moji postelji, vsa z rajskimi cveticami obdana?“

Ozrla se je vanj starka s svojimi motnimi očmi in rekla:

bi moral biti celo napram vladnim nimigljajem, ako je preverjen, da se ti protivijo zdravim načelom. Ne moremo ga siliti, da bi ga vže tok slovanske krvi moral nagniti slovanski večini, a tirjamo, da ne postopa tako dvoumno, kakor bi nas hotel naravnost prodati nasprotni manjšini, kakor da bi škodoželjno sam zvabil ter vkupe zaklenil največje nasprotnike, da se bijejo in lomastijo med seboj, samo da se vladi pomirijo živci.

Slovanski poslanci ne dopustijo nikoli, da se vsprejme italijanski klub za nekaj most med slovansko večino in razposajenimi nemškimi strankami.

Ima li od vlade res navodilo tem potom stvariti novo večino, tedaj moramo verjeti, kar so prorokovali francoski listi o posetu nemškega cesarja v Budapešti: da se bo sklepalo med drugim posebno še to, kako je Avstriji vkljub slovanski večini in njenim zmiraj novim zahtevam, zagotoviti vender nemški značaj.

Tedaj iz avstrijske države bi radi napravili nekaj nestvor, „ki leta, a ni ptič, leze, a ni miš“.

Mi pa rečemo: Avstrija je rojena za slovansko državo, njen razvitek je možen le na slovanski podlagi, naj si ji bodo tudi roditelji in odgojitelji nemški, slovanskega srca ji iztrgati ne morejo, a ako to storijo, imajo nemškega mrliča — za v grob.

Gospodarsko-obrtni shod v Žalcu.

Kakor je bilo svoječasno objavljeno, sklicalo je „Občeslovensko obrtno društvo“ v Celji pretečeno nedeljo, t. j. dne 26. septembra t. l. v Žalec gospodarsko obrtni shod.

Zbralo se je nekaj sto udeležencev, večinoma zastopniki zavedne obrtnije in kmetijstva, ki so pazno, z vidnim zanimanjem sledili razpravam poedinih govornikov. Shod počastil je s posetom g. dr. Vinko Gregorič iz Ljubljane.

Prvi govornik nastopil je g. dr. J. Karlovšek, in govoril o kmetijstvu in narodnem gospodarstvu. Podajal je v tem daljšem, temeljitem govoru navodila večinoma iz lastnihkušenj, kako bi bilo kmetovalcem pomagati v posameznih strokah gospodarstva, katere stroke bi kazalo gojiti glavnim, katere pa le postranskim. Tako je svetoval, naj bi se v naših, osobito v bolj goratih krajih, gojilo poljedelstvo le toliko, kolikor treba v pridobitev najpotrebnejšega domačega živeža, ker imamo sicer gotovo zgubo, ako bi hoteli naše poljske pridelke spravljati v promet.

Dotaknil se je tudi poznanega glavnega vzroka, zakaj se da našemu kmetu le pretežko pomagati: ker odbija odločno vsak novodobni nasvet, ker mu je vsled njegove trmoglavosti vsaka napredna izumitev le kvarljiva novotarija. Ta trmoglavost pa izvira iz nevednosti, nevednost pa iz zanemarjenega šolskega obiska.

„Ni je in ne išči je, očka.“

No cesarjevič se je še bolj razljutil.

„Kako ti veš, da je ni, in da je nikjer ne najdem?“ je nadaljeval izpraševati. „Kdo pa si ti, da si se drznila vvesti na njeno mesto, na mesto moje ljube?“

„Jaz sem starka — Navada, dragec moj,“ mu je odvrnila ženica, „a sedim pa zato tukaj, ker me je sama Ljubav, tvoja krasotica, mesto sebe semkaj poslala, tebi streči. Nikar ne jadicuj, moj ljubi, in se ne srdi; poglej kako mehko postelj sem ti postlala, kakšno toplo odejo sem ti stkala. Sem-le se vsedi, bliže k mojemu ognju, in si segrej svoje stare kosti. A če si bolan, le povej, pa te kar ozdravim. Imam zastonj nabrane in posušene vse one zdravstvene rastline, ki so nekoč zrasle iz solz Žalosti. Vidiš? glej sedaj hočem iz njih za-te zdravilo napraviti. Ako ti postane dolg čas, ako se ti vgnjezdi v srce bridka tuga — le potoži mi. Zavoljo tega sem posušila in shranila ono cvetje, katero je porodila s svojim jasnim smehom krog sebe Ljubav. Njegovo duhtenje je še sedaj močno.“

Poslušal je cesarjevič to pripovedovanje in zljuben vdaril z nogo.

Prvi pogoj tedaj, ako si hočemo naše gospodarsko stanje zboljšati, je šolski poduk, a to seveda v prvi vrsti ljudska, v drugi pa kmetijska šola.

Gospod dr. R. Pipuš govoril je o splošni pridobitni po novem davčnem zakonu. Da-si stvar navidezno res ni zanimiva, a tembolj potrebno je znati ta novi zakon osobito onim, katerim lahko njegovo znanje dokaj koristi, nasprotno pa je pripravi k nepotrebnemu preplačilu. Razvidi se pa tudi iz tega tehtnega podajanja, kako korenito je proučil g. govornik ta obširni, zamotani novi zakon.

Za njim povzel je besedo g. Ivan Rebek, ter razlagal naše obrtne razmere. Povedal je, zakaj so se tujci-obrtniki tako radi in gosto naseljevali po naših obmejnih krajih, bogateli in se šopirili nad nami ter prevzeli končno nekako nadvladje. Naše ljudstvo oboževalo je vže od nekdanj vse, kar je prišlo od daleka iz tujine. Prav iz tega vzroka kazalo je tudi tujemu, med nami naseljivšemu se obrtniku svojo naklonjenost in zaupanje, preziralo je naše domačine ter s zalaganjem denarnega zaslužka pomagalo tujcu plesti bič, kateri jim sedaj žvižga okolu lastnih ušes. Rotil je, naj bi se vže vendar enkrat otreslo slovensko ljudstvo tega tujega malikovanja, ter se obračalo dosledno vselej in povsod k svojim domačinom, k svojim narodnim bratom.

Zadnji govornik na vspredu bil je gosp. Dragotin Hribar. Njegove prepričevalne besede o pomenu obrta in trgovine prišle so iz srca ter tudi šle k srcu poslušalcem. Ožigosal je pošteno ono „nežno skrb“ za naš razvoj od zgoraj ter da smo res izgubljeni, ako bi hoteli pričakovati naše rešitve po prošnjah in resolucijah. Delujmo sami, a tirjamo in zahtevajmo, nikakor pa več ne moledujemo za to, kar je vže itak takorekoč naša dedščina po zakonu. Razložil nam je nadalje, kako radovoljni smo bili vsikdar priberačujoče tuje obrtnike in trgovce vsprejemati, kako milosrčno smo jim polnili njihove mošnje; slednjič natovoril je naš kapital ter odišel z njim prek meja, a k nam je priporočil in poslal drugega „nemaniča“, ki se je zopet na enak način navlekel naše krvi.

V zahvalo nas nazivljajo take pijavke „narod beračev“, „narodno nezrelo pleme“ itd.

Kazal nam je g. govornik, koliko bogatstva leži v naših hribih in gorah ter kako bi se dalo isto oteti nasprotnemu molohu.

Priporočal je ustanovitev takozvanih „narodnih skladov“, h katerim bi poedini po svoji zmožnosti prispevali z večjimi ali manjšimi doneski, da se prevzame z dobljeno vsoto kako večje narodno-gospodarsko podjetje, kakor tovarne, rudokopi, pivovarne itd.

Prispevek bi se seveda po določeni dobi zopet ves, oziroma z obrestmi in z razmernimi delnicami vred vračal.

Povdarjal je nadalje, kako smešno se čuje, ako se nazivljajo slovenske dežele agrarnim t. j. dežele za dohodno poljedelstvo. S takim imeno-

vanjem devajo naše hribovite deželice v jedno vrsto z Ogersko, z Češko-Moravsko in z drugimi nepreglednimi planjavami. Toda, kaj hočejo v agrarnem smislu značiti naše kotlinske njivice z dva do tremi orali, večkrat le nekaj sto korakov v obsežju.

Žalostna resnica je, da so slovenske dežele agrarne dežele in biti bi morale vse kaj drugega, kakor to, za kar imajo najmanj sposobnosti. Le tujec in sovražnik je skrbel, da se nismo pospeli višje in kopali le grude po višavah ter raznašali gnoj po brdah in ostali lepo slepi, da so te dežele vstvarjene za vse kaj drugega nego poljedelstvo. Slovenske dežele ne bodo v kmetijstvu nikdar toliko napredovale, da bode moč konkurirati z drugimi deželami, ki imajo primerneje lego za poljedelstvo in se lahko dela s stroji, ko moraš pri nas vse delati z roko radi lege in malega obsega.

Podajal je še mnogo jasnih navodil, katerim potom nam je hoditi, ako hočemo resno doseči zboljšanje našega gmotnega stanja v obrtnem in gospodarskem oziru.

Oglašali so se še drugi govorniki, ki so enakim načinom osvetljevali naše razmere ter podajali nasvete v obrambo.

Končno je govoril g. dr. Vinko Gregorič iz Ljubljane, povdarjaje, da zamore biti temelj našega narodnega obstanka oziroma vspešnega napredka, narodna družina. Vsa skrb naj se obrača povsod, da odgojujejo obitelji svojo družino res v pravem narodnem duhu.

Gg. Gosar in Dolinar zahvaljevala sta se predsedniku društva, g. Dragotin Hribarju, za prireditve shoda, v kar so se jednoglasno odzvali vsi prisotni.

Konečno predlagal je tajnik g. Ivan Kač sledečo resolucijo:

„Današnji gospodarsko-obrtniški shod v Žalci ne stavi nobene resolucije ali prošnje do visoke vlade v zboljšanje svojega stanu, ker vé, da so vse enake resolucije — bodi-si gospodarske ali politične vsebine šle v vladni koš, brez vsake rešitve; pozivlja pa vse navzoče, da pritrdijo želji, da se Slovenci gospodarsko organizujejo in da se uvažujejo misli in želje izrečene na današnjem shodu, ker le v djanji pomagaj si sam, da ti vlada ne bode nasprotovala, obstoji naš gospodarski napredek.“

Navdušeno pritrdili so navzoči besedam govornika, ker je bil vsakdo prepričan, da od vlade ali deželnega zbora nimamo nič pričakovati in da je slednji čas, da se gospodarsko organizujemo in pričnemo pomagati si sami.

Konečno se predsednik zahvaljuje vsim govornikom, kakor tudi poslušalcem in spominja pri tej priliki, da visoka vlada nas ne smatra vrednim poslati svojega zastopnika, ker le koder se zabavlja na vlado in ruje, tamkaj mora biti navzoč komisar, za gospodarski napredek pa ima vlada zamašena ušesa. Na to se je zbor zaključil.

Celjske novice.

Vse cenjene p. n. naročnike, katerim smo danes pridjali nakaznice, prosimo uljudno, da nam blagovole takoj poslati zaostalo naročnino. Oni, ki dolžujejo za celo leto in ne store v štirinajstih dnevih svoje dolžnosti, smatramo, da jim je ljubše, da pošljemo poštne naloge, katere prosimo, da blagohotno uvažujejo.

Upravništvo „Domovine“.

(Okrajni šol. svet celjski) je v svoji seji dne 29. sept. t. l. vzel na znanje uradne dopise, potrdil zadnje seje kurentno rešene zadeve, pregledal proračune nekaterih kraj. šol. svet., rešil nekaj rekurzov, imenoval učiteljskega abiturijenta g. Iv. Piliha, (roj. v Levcu l. 1876) za prov. podučitelja v Prožin ter odobril odstop g. I. Wolfa v Št. Petru kot načelnika kraj. šol. sveta šentpeterskega.

(„Občeslovensko obrtno društvo“ v Celji) sklicuje velik gospodarsko-obrtni shod za v nedeljo dne 10. oktobra t. l. v Vojnik. Zborovanje vrši se v gostilni g. K. Vrečarja, str. Začetek ob 3. uri popoldne. Narodnjaki, pridite v obilnem številu!

„Dosti dolgo si me, stara, za norca imela. Ali je možno to, da bi brez sledu spremnila Ljubav, moje solnčice. Že vem, neki hudobnež mi jo je odnesel, dokler sem spal. Oblekel bodem svoje oklepje, vzel v roke oster meč in poiščem jo, golobico, iz morskega dna jo vzdignem, imeti jo moram, naj me stane kar hoče!“

Kakor je dejal cesarjevič tako je tudi učinil: oblekel je železno oklepje, prijel v roke briedek meč, no jedva je stopil iz sobe, — zašibili sta se mu kolena, roka je zatrepetala in spustila meč, stari hrbet ga je zaskel in se zgubančil v tri gube. Obstal je, pomislil, zavrgel železno oklepje in tiho stopical nazaj v kot Navade-babice.

Vsedel se je na mehko klop, ki mu je pripravila ona, izleknil nogi bliže k ognju, pohrcal, zastokal, dovolil jej namazati mu hrbet, a ko ga je namazala in odela, — jo je plaho poprosil, naj mu prinese vsaj suhega cvetja Ljubavi, njegove golobičice. A ko mu je podala Navada onega cvetja, ko je dahnil vase njegovo vonjavo, sedaj že oslabiljeno, — srce mu je zaplalo, kakor je bilo plalo nekdanj v mladosti; sladko in bolestno mu je postalo, v oči so mu stopile solze, a na ustnih je zaigral blaženi smehljaj. . .

(„Južnoštajerska hranilnica“ v Celji) sklenila je dne 28. t. m. pri svoji plenarni seji, da obrestuje tudi znanprej vloge po 4% in da ne bode odtegnila strankam od obresti nobenega davka, tako tudi rentnega davka ne; dalje da obrestuje vloge od vsakega 1. vlogi sledečega meseca in da prevzame hranilnične knjižice družih hranilnic brez da bi prenehalo obrestovanje.

(„Južnoštajerski hranilnici“ v Celji) naznanilo se je po zaupnih močeh, da več okrajnih sodnikov lastnovoljno vpliva, da se denar, četudi stranka želi, da se naloži v našem zavodu, vlagale v nemške hranilnice. Opozarjati moramo najpoprej c. kr. notarje, da skrbijo, da se to ne godi in opominjajo stranke, da se ne zadovoljijo samo z obljubo sodnika, da bode storil po njih želji, temveč, da se prepričajo, se je li res denar tudi vložil v „Južnoštajersko hranilnico“ v Celji. Spominjati moramo cenjene gospode okr. sodnike, da je nadsodišče se izreklo, da so mu enakoljubne in enakovredne vse hranilnice.

(Občni zbor „Dijaške kuhinje v Celji“) vršil se je dne 27. m. m. Nabralo se je darov 1896/97. leta 1569 gld. 13 kr. Stroški pa so bili 1663 gld. 43 kr. Primanjklaj tedaj 94 gld. 30 kr. V odbor so izvoljeni: Mihael Vošnjak, predsednik; dr. Jos. Serbec, Lovro Baš, dr. Ivan Dečko, Fran Lončar, Anton Kosi, Josip Kardinar, Matevž Suhač, odborniki; Dragotin Hribar in Ivan Fon, namestnika. Med drugim predlagalo se je tudi, da se okrajni zastopi naprosijo, da dovoljujejo večje svote v podporo, ker ravno dijaki iz družih okrajev so najbolj revni in „Dijaška kuhinja“ storila bi rada še mnogo več, kakor stori, da bi ji ne primanjkovalo sredstev. — Opozarjajo se tudi vsi, ki pri oporokah kaj sporoče „Dijaški kuhinji“, da zapišejo natanjko adresu, ker se je dogodilo v več slučajih že, da je premala točnost v izrazu zakrivila velike sitnosti in dostikrat še popolno zgubo namenjenega daru.

(Spoštujmo svoj narod in svoj — jezik!) Slovani smo mehke, krotke in potrpežljive naravi, zato nas je do zdaj že vsak nemšk, nemškutarsk in italijansk pritepenec psoval, če je imel le čas in priložnost. Zaničevali in zatirali so nas ti ljudje in njim na ljubo postavljala nas je za vrata vlada, ker je videla, da Slovenci niti svojega naroda, niti svojega jezika ne spoštujemo, kakor se gre, — pri vsem tem, pa so upili tu in tam, da se jim krivica godi in da jih Slovenci zatiramo. Pa še zdaj se nismo izučili! Vsa tista že smešna ponižnost, nezavednost in pasivnost so nas teple že s „škorpijoni“, a še nas ni skušnja izučila, kako se moramo napram vladi in raznim domačim in pritepenim tujcem obnašati, da bodo imeli respekt pred imenom — Slovenec. Poslužujmo se torej odslej vedno in povsod svojega jezika, ter postavimo se v bran za svoj narod z vso odločnostjo in povsod, potem bomo kmalu imeli uspehe v — praksi! Kdor zaničuje se sam, podlaga je — ošabnemu tujcu!

(Omejitev živinskega premeta iz Štajerskega na Češko.) Zaradi svinjske kuge je prepovedan uvoz svinj na Češko iz policijskih okrajev: Maribor, Ptuj in Brežice, do preklica.

(Oddaja gozdnih drevesc iz državne gozdarske drevesnice v Celju.) Letošnjo jesen bodo se oddajala iz državne gozdarske drevesnice v Celju sledeča drevesca po ondi določeni tarifni ceni, in sicer: 1880 komadov 3letnih mecesnov, 1000 komadov po 2 gld. 70 kr. 10.000 komadov 2letnih mecesnov, 1000 komadov po 2 gld. 20 kr., 6000 komadov 4letnih smrek, 1000 komadov po 2 gld. 80., 220.000 komadov 3letnih smrek, 1000 komadov po 2 gld. 20 kr., 41.000 komadov 3letnih borov, 1000 komadov po 2 gld. 30 kr., 228.000 komadov 2letnih borov, 1000 komadov po 1 gld. 70 kr. Zglasila za dobivanje imenovanih gozdnih drevesc za jesensko nasajanje sprejema c. kr. okrajno gozdarsko nadzorstvo v Celju do konca septembra t. l., za spomladno nasajanje leta 1898. do 15. januarja 1898. Opomni pa se še, da se neimovitim lastnikom gozda brezplačno oddajajo gozdna drevesca. Občinski urad mora na koleka prostih prošnjah neimovitim lastnikom izrečno potrditi, da so neimoviti.

(Tiskovna pravda „Slov. Gospodarja“) vršila se je dne 27. septembra t. l. pred okrožnim sodiščem v Celji. Neki J. Priboschitz žaljen

je bil s tem, da se mu je po časopisih očitalo, da se bode skrbelo zmanjšati njegov boben = trebuh, ker tako sovraži Slovence in povsod nastopa proti njim in jih žali javno ter izziva, kadar le more. Pravi, ker je debel, da se ga je prijel ta priimek in da mu ni prav, da bi on bil boben. Vsa obravnava je pokazala, da nima najmanjšega jedra za pravdo, in da če kdo kako smešno zine o osebi, ki se sili v javnost, še ni kakor ni razžaljenje. Zato so tudi porotniki vsa stavljenja jim vprašanja zanimali in toženca sta bila zatožbe oproščena. Priboschitz pa bode sedaj lahko premišljeval, kaj je bolj žaljivo „boben“, kakor mu pravijo Slovenci ali pa „Mehlsack“, s katerim priimkom ga kličejo Nemci. Stroški pravde bodo znašali gotovo nad 600 gld. in bati se je, da pri Priboschitzu res začne peti boben in to ne turški, temveč oni, na katerega tolče eksekutor in ki je mnogo bolj občuten, kakor vsaki drugi boben. Zatoženca zastopal je dr. Juro Hrašovec, ki je z lepim, jasnim zagovorom dosegel popoln uspeh. Ta obravnava pa naj služi vsem občutljivcem, ki tožijo za vsako malenkost, v izgled in naj bodo prepričani, da ni še vse zatožiti, če dr. Janez Stepischnegg to želi.

(Porotne obravnave.) Obsojali so naslednje obtožence: dne 27. sept. t. l. stal je pred porotniki Janez Gallé iz Doljnega Boča pri Mariboru, tožen radi tatvine, ker je odnesel Mariji Gallé hranilno knjižico z 515 gld. 43 kr., vzdignil v Mariboru denar ter ga deloma zapravil; obsodili so ga na 5mesečno ječo, poostreno z jednim postom vsakih 14 dni. — Dne 28. sept. t. l. bila sta oproščena urednik „Slov. Gospodarja“, g. Ferk in vodja tiskarne, g. Brože, o koji zadevi poročamo na drugem mestu. Nadalje obsodili so Karl Tomaniča v 18mesečno ječo radi posilstva. — Dne 29. sept. t. l. obsojali so Fr. Rojsa od Sv. Lenarta pri Mariboru radi uboja fanta Kronvogla ter Amalijo Oprožnik radi detomora. Ubijalec Rojs, kakor tudi detomorilka Oprožnik dobila sta po 4 leta težke ječe.

Spodnještajerske novice.

(Duhovniške spremembe v mariborskem bogoslovju.) Začasnim profesorjem pravoslovja na ondodnem bogoslovju imenovan je preč. g. kanonik dr. Jož. Pajek in č. g. dr. Fr. Kovačič zač. profesorjem modroslovja in splošne dogmatike.

(Imenovanje finančnih uradnikov.) Deželno finančno ravnateljstvo v Gradcu imenovalo je: davčnega oficijala Rudolfa Postružnika davkarskim kontrolorjem; davkarskega pristava Mih. Lešnika ter Franca Toplaka davkarskim oficijalom; davkarske praktikante Jan. Škofleka, Matija Sevnika, Franca Stiplovšeka, Martina Kojca, Anton Planinca in Rudolfa Volovšeka davkarskim pristavom.

(Spremembe pri učiteljstvu.) Gospa B. baronica Wittenbach postala je def. podučiteljica na slovenski šoli v Vojniku, g. Jos. Bizjak pa prov. učitelj ravno tam; g. J. Troha učit. kandidat iz Kopra pride za podučitelja v Zavrče; podučiteljem je imenovan v Št. Jurju na Ščavnici pom. učitelj g. Alojz Majcen v Cvenu, predstavlj pa je podučitelj g. Vinko Šerona iz Makolj k Sv. Barbari v Haložah.

(V mariborsko bogoslovje) vsprejeli so letos naslednje gg. abiturijente: Bauman Martin od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Bosina Ivan iz Dobove, Brežič Franc iz Horjul, Dokler Franc od Nove cerkve, Florijančič Josip iz Studenic, Goričan J. od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Herič Franc od Sv. Križa na Murskem polju, Jager Avguštin od Sv. Jakoba v Slov. Gor., Kosi Jakob, od Sv. Križa na Murskem polju, Lubri Albin iz Trbovelj, Novak Anton iz Dobja, Osterman Fr. iz Št. Jurja pri Kranju, Potrč Al. od Sv. Urbana pri Ptui, Pučnik Ant. iz Konjic, Rabusa Jakob iz Št. Jurja na juž. žel., Rautar Jakob iz Ljutomera, Slavič Matija od Sv. Križa na Murskem polju, Spindler Franc od Male Nedelje, Stergar Anton iz Pišec, Štuhec Fran od Sv. Križa na Murskem polju, Skrinar Josip iz Brežic, Vračko Evald od Sv. Magdalene pri Mariboru, Zajc Ivan iz Motnika in Založnik Ignac iz Vitanja.

(Castni občani petrovški) zložili so svoto 40 gld., ter jo izročili županu za občinske namene, za kateri dar se zahvaljuje županstvo v Petrovčah.

(Premogokop Fr. Janescha) v Zabukovji pri Grižah, kupil je Franc Kolaritsch iz Gradca. Novi podjetnik nastopil je takoj lastninsko pravico.

(Gorelo je) dne 25. t. m. v Braslovčah. Pogorel je farovski kozolec z 12 štanti poln sena in slame. Zažgal je mali deček 5 let star igraje se z žveplenkami. Nevarnost, da se vname celi trg, bila je velika, ker ni v bližini vode. Le brzemu in vstrajnemu delu se je zahvaliti, da se ogenj ni razširil in pa ugodnosti, da je veter vlek na drugo stran. Stariši, pazite vendar bolj na otroke, da ne bodo jemali šibic in provzročali po neprevidnosti toliko škode.

(Občinski odbor občine Kokarje) je v svoji seji dne 28. septembra t. l. imenoval č. g. Anton Rodošek-a, župnika v Šmartnem, svojim častnim občanom, glede zaslug za Zadrebško dolino.

(Občina Kokarje) je pri seji dne 26. kmovca t. l. sklenila resolucijo, v kateri se odobrujejo jezikovne naredbe visoke vlade za Češko in Moravsko in se prosi enakih naredeb za vse slovenske pokrajine.

(Pri uradnem učiteljskem zborovanju v Mozirji) so učitelji gornjegradskega okraja g. Franca Praprotnika-a, nadučitelja v Mozirji, enoglasno izvolili za odposlanca v deželno učiteljsko konferenco. Učitelji vranskega okraja pa so volili trikrat in je pri tretji volitvi dobil večino glasov g. Š. Meglič, učitelj na Vranskem.

(V Libiji pri Mozirji) je tovarna za izdelovanje barv skoraj že dodelana. V kratkem dobi še električen stroj za izvajanje potrebne elektrike za razsvetljavo. Tudi se začne še letos staviti zdravilišče in kopališče. Brez dvoma bode vse to vsako leto mnogo tujcev v ta tako lep in zdrav kraj prebivalo.

(Zgodni sneg.) Vše pretečeni teden pobelil je sneg Solčavske planine precej nizko v dolino.

(Iz Sevnice) se nam poroča: Povsod, kjer še funkcionirajo normalni možgani, so mnenja, da so uradi radi občinstva, ne pa občinstvo radi uradov na svetu! A naša godčna poštna upraviteljica je menda nasprotnega mnenja, ker se vede napram občinstvu tako oblastno in osorno, kakor da bi bili ljudje, ki pridejo na pošto, njeni hlapci in dekle. Naj nikar ne misli, da skazuje ljudem kako milost s svojim poslovanjem, temveč naj se spomni, da reši s tem le svojo dolžnost! Občinstvo pa, ki prihaja v urade, ima pravico zahtevati, da občujejo uradniki z njim vsaj — dostojno! Nadejamo se, da bodo te vrstice na merodajnem mestu poklicale v spomin vsaj glavna pravila za občevarje z občinstvom! — Pri tej priliki lahko tudi izrazimo začudenje, da še ima naša pošta vedno staroverski samonemški pečat, dasi gospodari v trgu slovenski občinski zastop. Narodnjaki, vzdrnite se in pokažite, da našemu trgu ne dajete znaka močje á lá Kavčič, Tomič, Smrekar i. dr. Drugi kraji, ki so v zadnjem času dobili dvojezične poštne pečate, so dokaz, da se da to doseči. Prošnja na trgovinsko ministerstvo, katero lahko podpira naš državni poslanec — in kmalu se bode tudi na poštne pečate pokazala slovenska Sevnica! Torej na delo! — ? —

(Učiteljske skušnje sposobnosti) za ljudske in meščanske šole vršijo se v Mariboru dne 2. novembra t. l. ob 8. uri zjutraj, h katerim se je oglašati najpozneje do 28. vinotoka t. l. —

(Nesreča v rudniku.) V Trbovljah ponesrečil je v noči dne 20. m. m. rudniški praktikant Pongrac Eichelster, sin rajnega delovodje. Ubil ga je nek vložni kamen, ki mu je padel na glavo.

(Požar.) Dne 17. m. m. zgorelo je v Vel. Rodnah pri Slatini novo postavljeno poslopje Janezu Čonču.

(Slovenjegraški okrajni glavar) gosp. vitez Finetti nastopil je do sprejetja zaprosenega umirovljenja trajen dopust. Kako hvaležni da so mu Slovenci za trohice ravnopravnosti in za njegovo uradniško pravicoljubje, pokazalo je slovo, ko je tudi okr. šol. nadzornik v imenu učiteljstva izrekel sožalje na ločitvi.

(Umrli je) dne 15. septembra t. l. č. gosp. Jakob Vindiš, upokojeni kaplan v Hajdinju pri

Ptuji, 27 let star. Rajni je bil doma od Sv. Andreja v Leskovcu, ter si je znal po svojem ljubeznivem obnašanju pridobiti srca občevalcev, kar je tudi pokazal njegov sijajen pogreb.

(V Ptui je umrl) 17. m. m. starosta štajerskih učiteljev gosp. Jožef Oberhauser, ki se je poročil leta 1807. v Cmureku. Leta 1829. je prišel v Ptuj, kjer je služboval do leta 1870. Od tega časa je užival zasluženi mir, spoštovan od vseh, ki so ga nekda imeli za učitelja, ali so ga drugače poznali. Bil je pošten Nmec, ki je tudi Slovence ljubil, česar Posilinceci ne poznajo. Bodi mu zemljica lahka na Slovenskem!

(V Loperčicah pri Ormoži) je na dan Male Gospojnice priredil gostilničar Peter Zadravec neko ameriško železnico, kjer so se v lesenih okvirjih navzdol po žici vozili. Žica se pretrga in sosedov fant tako nesrečno pade, da leži po bit in pobabljen ter se je bati, da še umrje v hudih bolečinah. Oblastva sedaj to nejavljeno vozarenje preiskujejo.

(Imenovanje.) Okrožnim zdravnikom za Ljutomer postal je g. dr. Pavel Varda, dosedaj c. kr. zdravniški asistent v Gradci; g. dr. Blaž Bončka, okrožni zdravnik v Ljutomeru predstavljen je kot tak v Feldbach.

(Vkradena je bila) dne 29. avgusta t. l. 9 let stara kobila posestniku in mlinarju Jožefu Senici v Cvetkovcih pri Veliki Nedelji. Kakor se je do zdaj zvedelo je bila gnana preko dravskega mosta v Ptuj. Znamenja: Kobila je po gornjem životu bela, po bedrah grošasta, ima kučet na k sebnji strani manjši, na zadnji levi nogi nji manjka nekaj roga in ima na prsih (pod komotom) znamenje velikosti krajcarja. — Kdor bi kaj izvedel, naj to izgubitelju naznani, kjer bo dobil primerno dobro plačo.

(Iz ormoške okolice.) Dne 21. m. m. po noči ob pol dvanajstih bil je veliki požar v Litmerku. Gorelo je pri Andreju Vaupotiču in njegovemu sosedu strašansko. Zgorelo je pri Vaupotiču do tal, pri sosedu Koku u le do stropa. Okoliški ognjegasci so pridno branili. Vaupotiču se je neki zmešalo, užgal je sosedu in sebi ter se v svojem hramu hitro obesil, kjer so našli zgorelega drugi dan. Bog nas čuvaj slabe pameti.

(V kadi zadušil.) V Št. Ilji v Slov. Gor. hodil je v žganjariji Bauman mizar Jože Širec, doma iz Makol, po velikih, s slivami nasutih kadeh, kar se pokrov na edni kadi vdere, a nesrečnež pade v slive, ki so baš močno vrele ter se uduši. Širec je bil 30 let star in zapušča ženo z dvema otročičema.

(Z drevesa padel.) Pri Sv. Urbanu pri Kamnici padel je J. Kranjc z drevesa tako nesrečno, da je drugi dan umrl.

(V nemško-slovenski) prvi razred v Mariboru vsprejetih je 98 učencev, med tem ko jih ima nemški prvi razred le 44, a še od teh po lovico Slovencev.

(Umrla je) v Mariboru dne 16. septembra t. l. č. šolska sestra Valentina Andrinšek, doma iz Zibike.

(Samomor.) Dne 20. septembra t. l. pokopali so v Mariboru nadrednika Florijana Weinberger, kateri se je bil vsled zmedlosti obesil.

(Jesenska konjska dirka v Mariboru) se je vršila 19. septembra t. l. s prav povoljnim uspehom za slovenske konjerejce. Imenitne dobitke po 250, 100, 70, 50, 40 ali 30 kron dobili so g. Anton Bežan iz Šalinec; g. Martin Babič iz Gorenjega Krapja; g. Alojz Rajh iz Ljutomera in g. Alojz Razlag iz Radoslavec — vsi v ljutomerskem okraju. Posebna odlikaša pri dirkah sta g. Bežan in Babič, ki zaslužita s svojimi konji splošno pozornost.

(Iz Gradca) se nam poroča, da je deželni glavar grof Wurmband opasno obolel.

(Iz Gradca.) Danes dne 28. sept. t. l. smo k večnemu pokoju spremili Mihaela Razlaga, krojaškega mojstra v Gradcu, poznatega in od Slovencev priljubljenega. Kaj številno spremstvo strokovnjaških obrtnikov in Slovanov očevidno dokazuje njegovo spoštovanje. V Bančaneh, Sv. križa župe, ljutomerskega pol. glavarstva od bornih starišev rojen, dosegel je po svoji bistri glavi, neumorni delavnosti svetoznano ime, ker je dobil pri strokovnih razstavah v Kahiri, v Parizu in Berlinu častne svetinje in najvišje odlikovanje, katere so njega delavnico in zdaj mrt-

vaški oder kinčale. Zaman iskal je zdravilo za svojo, po neumornem delovanju pridobljeno srčno bolezen in je našel ni pri svojih sorodnikih na slovenski zemlji. Dne 26. sept. je na veliko togo svoje žene in 5 nedorašenih otrok naglo umrl. Slovenskih družeb in veselje se je rad udeleževal in z njega smrtjo je zopet pal naše gore list. Naj v miru počiva!

Druge slovenske novice.

(Efektna loterija v Ljubljani.) za katero je izdanih milijon srečk in ki bi se bila imela vže letos vršiti, priredi se po cesarjevem dovoljenju še le prihodnje leto.

(Svetovni čudež.) Ljubljanski uradni list poroča o štirirazredni šulferajski šoli v Ljubljani ter pove, da 17 učencev ni bilo sprejetih, ker niso bili vešči maternemu jeziku! Prašal bi vsak drugi, so li sploh ti otroci govorili ali — lajali, ker naravno govori vendar vsak materni jezik. Mi pa vže poznamo iz celjske prakse ta izvanredni čudež, da ne znajo mladi ne stari „Germani“ svojega maternega jezika. Izvenavstrijski narodi bili bi gotovo željni videti tako ponesrečeni izrod.

(Potres.) Dne 22. m. m. pojavil se je v Ljubljani rahel sunek, ki pa je bil nasprotno v Trstu in na Krasu jako dobro čutiti.

(Samomor.) V Petelinku v kamniškem okraju obesil se je pretečeni teden posestnik Franc Podmiljšak, ker je spredel, da je njegova bolezen neozdravljiva.

(Na gimnaziju v Kranju) se je vpisalo letos v 1. razred 91 učencev, tako, da šteje sedaj 5 razredov z vsoporednicami v prvih treh razredih 336 učencev. Bodočnost temu zavodu je zagotovljena.

(Ponesrečil se je) v parnem mlinu gosp. V. Majdiča v Kranju 26letni delavec Franc Križnar. Iz lastne neprevidnosti hotel je preskočiti kolesni jermen (pas), kateri pa ga prime ter potegne k stroju. Bil je takoj mrt.

(Vabilo na zabavni večer,) ki ga priredi slov. bralno društvo v Radečah v nedelje dne 3. okt. 1897 v hotelu g. Fr. Petriča. Vstopnina za osebo 20 kr. Predplačila se hvaležno vsprejemajo. Začetek točno ob 7. uri. K najobilnejši udeležbi uljudno vabi odbor.

(Strelna užgala) je dne 15. m. m. poštno poslopje v Žužemberku. Posrečilo se je ogenj pogasiti predno je učinil zdatno škodo.

(Požar.) V Drski, v novomeškem okraju užgal je pretečeni teden nek šestletni igrajoč deček kozolec posestnika Franc Pintarja. Škode je okolu 2000 gl.

(V Črnem vrhu nad Idrijo) blagoslovili so prejšnjo nedeljo dom gasilnega društva, kojega prostori bodo tudi služili v mejsebojne društvene shode.

(Umrl je) v Doberli vasi na Koroškem dne 27. septembra t. l. preč. g. Janez Marinič, infilirani prošt, kn. škof. konzistorijalni svetovalec in dekan, 65 let star. Smrtno bolezen nakopal si je, ko je hodil nekega oddaljenega bolnika spovedovat.

(Na Koroškem) začneta prihodnje leto graditi železnico skozi Krško dolino Haserl in Stern na Dunaji, v Celovcu pa dobijo v kratkem telefon. — Cesar je podeli delavcu Jakob Mermerju zlati križec za zasluge, katerega mu je pripel okrajni glavar na prsi. Odlikovani služi v baltičkih fužinah za žičarja 55 let.

(Predržnost koroških nemških listov.) Ob priliki 50letnice koroškega dež. predsednika Schmid Zabierov peli so nemški listi svojemu slavljencu vse mogočne zasluge ter se mu zahvaljevali v imenu — obeh narodov najudanejšee. To je storil uradni list „Celovčanka“. Slovenci odrekajo tem laži listom takšne predprave. Naj ta privede najprej svoje nemške mišljenike se pokloniti, Slovenci storimo to, kadar tudi res kaj občutimo od tega blagoslova, ki ga je jubilant sejal na obe narodnosti.

(Prva slovenska gimnazijalka.) V Trstu napravila je letos Milena Mandič, hčerka dr. Frana Mandiča vsprejemni izpit za prvi razred državnega gimnazija. Korak je storjen, naslednice pozdravljal bo ves slovanski jug.

(Trst dobi električno železnico) Železniški minister podelil je Jul. Modernu na Dunaji koncesijo za zgradbo električne železnice v Trstu.

(Žalosten konec igri.) pretečeno nedeljo kegljali so v neki gostilni v Rojanu zunaj Trsta. Mej igro jameta se prepirati nek Karol Krečir, doma na Štajerskem in delavec Jakob Štrukelj. Ko je nastal hrup vže prav silen, zažene Krečir Štruklju kroglo s tako silo v glavo, da se je zadet nezavesten zvrnil; odpeljali so ga na dom, kjer je še tistidan umrl. Krečirja so pa odvedli v zapor.

(Goriška zasebna ljudska šola,) koju vzdržuje društvo „Sloga“ ima letos nad 500 učencev, kateri so razdeljeni v deset razredov. Od tretjega šolskega leta so učenci ločeni po spolu. S to v zvezi je obrtna šola za deklice in tri razredna obrtna nadaljevalna šola za dečke. Žali Bog primanjkuje za to vzgledno šolo primernih prostorov, zbok česar je društvo „Sloga“ najtopleje v podporo priporočati.

(Osobne vesti.) Okrajni šolski nadzornik v Kopru, gosp. Josip Kožuh, se je odpovedal svoji službi ter je imenovan gosp. Fran Finžgar v Kopru na njegovo mesto. Ravnatelj na tržaški realki, gosp. Viljem Urbas, stopil je v pokoj.

(Potop ladije „Ike“.) K tej grozni nesreči, ki se je prejšnji teden v reški barkostaji zgodila, naznanjajo se jasnejša poročila. „Ika“ je bila domač starodoben parnik, ki je prevažal komaj po kakih 100 potnikov. Omenjeni dan imel jih je 50 na krovu. Pred ovinkom v reško luko pridrči mu v tir velik modern angleški parnik, imenom „Tyria“. Kapitan „Ike“ opazil je na sprotno ladijo pravočasno, a vendar je hotel mu z brzim tekom pot prehiteti, pri čem zadene angleški parnik s prednjim koncem tako nesrečno, da je zadeta ladija le komaj kaci 50 m. dalje se vlekla, a na to se v hipu na zadnji konoc nagnila ter takoj utonila. Mej potniki so bili razun omenjenega dunajskega profesorja trije duhovniki a ostalo večinoma kmetsko ljudstvo iz hrvatskih sosednjih pokrajin. Utonilo jih je 30, a rešilo 20 oseb in to večidel le pomorščaki in uslužbenci na ladiji. Kapitana imajo v preiskovalnem zaporu.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Med največjo nejasnostjo otvoril se je dne 23. septembra t. l. državni zbor. Grof Badeni odda takoj po otvoritvi začasno vodstvo obravnav najstarejšemu članu zbornice dr. Zurkan kot starostnemu predsedniku, kateri kratko pa toplo pozdravi zbornico in zakliče trikratni „živio“ presvitlemu cesarju. Tukaj vže so se pokazali Schönererjevi pristaši, da še žive za izdajalske nakane; klicali so mesto cesarju, le: „živel nemški narod!“ Takoj pa so našli vzrokov, da so jeli svoje divje vpitje ponavljati. Jeden poslanec je namreč zahteval pojasnila, da li ima zbornica res 16 policajev za sluge preoblečene, prisotne. Seveda je bila to le izmišljena pretveza, da se rogovilenje obstrukcije nadaljuje. Pri volitvi predsedništva sramotili so vsakega, ki je oddal svoj glas, vendar volitve niso mogli preprečiti. Izvoljen je zopet predsednikom dr. Kathrein, prvim podpredsednikom vitez Abrahamovicz, drugim pa dr. Kramar. — Predlagati so se takoj jeli nujni predlogi v pomoč po natornih neizgovarjenih prizadetih prebivalcem. Napram tem pa so kričali nemški obstrukcionisti s svojimi nujnimi predlogi, da se da min. predsednik grof Badeni na zatožno klop, ker je izdal jezikovne naredbes, ker je pustil v Mostu in Ašu vojaštvu pomirjevati i. dr. Še bolj hrupno nadaljuje se seja drugi dan. Češki in poljski socijaldemokratje govorili so osmeševalno poljski oziroma češki, ker so menili, da s tem posebno vjeze predsednika, ki ne ume jezika, a Schönererjevce pomagajo k obstrukciji gledé jezikovnih naredeb. Hrušč in vpitje je nastalo tako grozno, da se je moralä seja zaključiti. — Tretji dan zasedanja pa se je raznesla neverjetna novica: ministerski predsednik grof Badeni se je dvobojeval z nemškim poslancem Wolfom na pištole, ter da leži ranjen. Smešna se je zdela v začetku vsakemu ta vest: vodja najvišjih avstrijskih zadev, ud slavne plemenitaške rodovine, pa da bi se streljal z nemško ničlo

Wolfom. Žalibože se je ta vest potrdila. Poslanec Wolf zaklical je prejšni dan grofu Badeniju v obraz v javni zbornici: „polnischer Schuft!“ (poljski malopridnež). Grof Badeni je brzojavno prosil cesarja za dovoljenje k dvoboju. Wolfova krogla predrila je ministru desno ramo, ter se sploh govori, da je Wolf pred danim znamenjem streljal. Da si so zdravniki takoj kroglo izrezali, moral je Badeni vsled bolečin nekaj dni v postelji ostati. Listi smešijo sedaj Badenija, češ, „moral se bo na levico“ opirati, ker mu je „desnica“ zdrobljena. Po tem dogodku so bili duhovi nekako poparjeni. Povsem mirno so se vršile razprave zbornice v soboto in se izvolili člani v delegacije (odposlanstva, ki imajo konečno sklepati o obehstranskih zadevah). Pri tem ima sicer desnica svoje člane v večini, vendar pa niso spravili štajerski, koroški in primorski Slovenci niti jednega zastopnika v delegacije, temveč zastopali jih bodo zopet Nemci oziroma Italijani. Prihodnje zasedanje je bilo včeraj, t. j. v četrtek, o kojem nam še manjka podrobnosti. Delegacije imajo se sniti konci oktobra, na kar se po mnenju nekaterih državnoborsko zasedanje preloži.

(Skrajno vznemirjenje na Hrvaškem) Srbsko ljudstvo je v pojedinih okrajih vsled mažarskih nasilstev toli zbegano, da ga zamore vsaka raznešena vest o namerovanih krutostih razburiti. Tako je zadnji teden prinesel nekdo v Sjenico novico, da jim nameruje njihov župnik prodati vero in narodnost Mažarom, za kar bode obesil na cerkev zastavo. Preplašeno ljudstvo, kojemu sta ostali ti edini dve svetinji, srbska narodnost in pravoverni običaji, zbrali so se pred cerkvijo, na kar so začeli nekateri zvoniti. Množica je narasla na 2000 ljudi. Slučajno pride baš isti čas mimo uradna-mažarska komisija obstoječa iz ravnatelja zemljiščne knjige Cojanoviča, okr. predstojnika Brezoviča in inženjerja Djakoviča. Kmetje misleč, da pridejo k župniku v ta namen, planejo nadnje ter jih pobijejo in grozno razmesarijo. Oblast je poslala takoj vojaško posadko na mesto. V selu Perna streljali so razburjeni kmetje na orožnike, ki pa so se seveda tudi odzvali ter ustrelili dve osebi. Več srbskih vasij je pod vojaškim nadzorstvom, da ne smejo kmetje vasi zapustiti. Zadnji čas proklicali so čez 12 okrajev naglo sodbo t. j. županstvom in drugim sodnim oblastem odvzeta je v teh okrajih razsodna moč ter je mesto teh ustanovljena sodna komisija, katera sme nad vsakim, ki je sumljiv, da se vdeležuje javnega nemira, v teku 24 ur izreči smrtno sodbo. Tem načinom je tedaj skoraj tretjina hrvaško-slovenskega prebivalstva prodana na milost in nemilost mažarski krutosti, ki ne bo mirovala preganjane sumničiti in ovajati. Vseh nemirov kriva je gotovo le mažarska vlada, ki zane-marja v svojem sovraštvu vsako ljudsko izobrazbo slovanskih narodov.

(Ogerska poslanska zbornica) imela je dne 27. septembra t. l. svojo prvo jesensko zasedanje. Med drugimi proračuni govorilo se je zopet o pogodbi, katera sicer sedaj počiva v podobi začasnega podaljšanja, takozvanega provizorija. Premeteni Mažari zahtevajo, naj se to začasno podaljšanje obnovi kar na dve leti, ker vedó, da bi zamogli le tem načinom še nekaj časa skupno blagajno molzti, a če se pogodba dožene in ponovi, zavladati bi znalo pravično razmerje.

Ogled po širnem svetu.

(Potovalne šole na Ruskem.) Nek ruski milijonar v Petrogradu namerava v kratkem pričeti z potovalnimi šolami, da se bo zamoglo ljudstvo tudi v krajih, kjer ni do sedaj nikakršnih šol, nekoliko izobraziti. Vsaka teh šol sestala bo iz štirih vagonov, katere bo možno prevažati s kraja v kraj, in sicer bo v prvem vozu stanovanje, v drugem učilnica, v tretjem bolnica, v četrtem pa knjižnica. Ker bodo učitelji jako dobro plačani, upati je, da se to človekoljubno podjetje posreči.

(Grško-turško pomirjenje.) Mirovno pogodbo vsprejelo je grško ljudstvo, osobito po mestih z največjo nevoljo in ogorčenostjo. Napravljajo se javni shodi, kjer se prepisi pogodbe zažigajo ter se ljudstvo vnema, vlado prisiliti,

da stavljenih pogojev nikdar ne vsprejme, tem več nadaljuje vojno z Turkom. — Tako govorijo razumniki in goreči ljubitelji svoje države, mej tem ko je ubožani in gladni zunanji narod vže davno pozabil te lepe ideje ter kriči, naj mir nastopi pod kojimi koli pogoji. Vladi, ki je še vedno omahljiva, došla je izjava vpljivnih evropskih velevlastij, naj se takoj poda pogojem, sicer je osamljena napram Turčiji. Nemški in angleški židje boje se namreč za svoja posojila na Grškem. Toliko gorja provzročile so jedino evropske oblasti v svoji mejsebojni nezaupnosti in nevoščljivosti.

(Španjci na Kubi) so čedalje nesrečnejši. Vstaši dobivajo vedno dosti pomoči od prijateljskih sosednjih držav, a nečloveški poveljnik španjskih čet, general Weyler izgublja vidno trdna tla. Zadnji čas lotila se je njegovega vojaštva moreča „rumena mrzlica“, tako, da jih leži v bolnici nad 40 tisoč. Vrh tega podleže še mnogo vojaštva krutemu izkoriščanju tega generala. Ker se hoče z ustajo opomoči, uporablja večji del vojaštva za zelo naporna postranska opravila, a z ostalo manjšino meni opraviti vojaške naloge. Ko pa se nabere teh izmučenih bolnikov zadostno, naložijo jih na ladije ter odvedejo domov, a za hudo delo čilih naložijo in pripeljajo zopet na otok. Seveda vže nima skoraj sedaj več vlada ščim nadomeščati. Povsem tuje države, kakor je mogočna severoameričanska začela se je zavzemati za to živinsko postopanje ter namerava poseči v mes, kar pomeni ob jednem konec španske slave na otoku.

Dopisi.

Iz Celja. Neredi na celjskem poštнем uradu bili so vže večkrat povod najrazličnejšim pritožbam, bodisi pri nadupravitelju g. Fr. Sartoriju ali pri ravnateljstvu v Gradci, ministerstvu na Dunaji ali pa so se razpravljale javno v listih. Toda vse te pritožbe ostale so brezuspešne, rodilo ni niti za las dobrega sadu, ker ni dobre volje pri vrhovnih oblastih, katere imajo moč odpraviti ali pa vsaj zboljšati neznosne odnošaje.

V Celji nastavljeni so po veliki večini le uradniki nezmožni slovenskega jezika, niti deloma v govoru — o zmožnosti jezika v pisavi ni najmanjšega govora. Vsi ti gospodje uradniki so po večjem številu tudi Nemci z Gornjega Štajerja, katerim pa ni tudi potreba skazati zmožnosti znanja jezika prebivalstva Spodnje Štajerske, s katerim imajo opraviti vsak dan po tisočkrat. Tu doli se nam pošlje kacega Gornještajerca, posadijo ga za mizo v uradnico in delaj. Toda kako, ako ne razume slovenskega jezika. Dočim se pa naše najboljši moči uporabljajo v samo nemških pokrajinah ali pa v krajih z laškim prebivalstvom. Seveda se to godi namenoma od strani merodajnih oblastij in se vidi s tega popolnoma jasno, da se na ta način pripravljajo tla za kole velikonemškega mosta do obal adrijskih. Tujec doševši v uradne prostore celjske pošte more se hote ali nehote vprašati, da to je istina, Celje je nemško, kajti stranke prisiljene so, dobro vedó, da si s slovenščino na tukajšnjem poštнем uradu ne morejo pomagati, ker je le pičila trohica slovenščine zmožnih uradnikov in morajo proti lastni volji občevati v tuji ji nemščini, ako hočejo da opravim svoj posel. Vsi ti uradniki pa so slovenskemu življu tudi sovražni in očevidno nasprotni. Vsakrat, bodisi pri teh ali onih volitvah pokazali so sovraštvo svoje v polnej meri in se udeležili volitev najbolj zagrizenih kandidatov. Nastopajo pa tudi sploh izivajoče proti vsemu, kar diši le količkaj po slovenščini.

Večkrat pokazali so se nekateri teh omikancev v popolnej nagoti v javnih lokalih in izivali s svojim nastopom mirnosedeče sogoste. Dobro so nam še v spominu različni škandalozni pojavi v kavarni pri „Schneidu“, katere je sicer kavarnar objavil tukajšnjemu nadoskrbniku, toda kake posledice je imelo, to ni znano niti nam — niti kavarnarju — in tudi ne dotičnim mlečnozobim fantalinom. Stvar djala se je kratkoma „ad acta“, in konec je bil. Spominjamo se pa še tudi izivanja poštnega uradnika v gostilni „Stadt Graz“ toda o tem molčimo, ako pa je kateremu morda drago, postrežemo mu lahko z imeni in pričami.

Prišedši nekega dne na pošto, zahteval sem dopisnico in glejte čudo! Celo izraz „dopisnica“, kateri je tiskan na dvojezični tiskovini, bil je gospodu poslujočemu uradniku neznan. In ker sem ostal pri tem, da ne zahtevam po nemški, pomagati je moral neki orožnik c. kr. poštному uradniku iz zadrege in mu povedal za dopisnico nemški izraz. Zopet drugič oddajam list in zahtevam priporočeno odposiljatev. Uradniku bila je to španska vas in moral je iti povprašati svojega kolega Slovenca, kaj da sploh zahtevam. Nekoč odposljam denarno pismo v „Pliberk“, toda gospod ni poznal slovenskega Pliberka. Iskal ga je po vseh različnih besednjakih toda, čude, čude, — brezuspešno in zahteval naj mu zapišem na list nemški naslov. Nehoteč to storiti, kar je poštni uradnik najmanj opravičen zahtevati, se je branil sprejeti list. Na odločno zahtevo sprejel ga je slednjič, toda z opazko, da se mi list vrne. Dobro, sem zadovoljen, zahtevam le, da mi poda to izjavo pismeno. Tega seveda gospod ni storil, pač je še isti dan sporočil, da se mu je vendar le posrečilo iztakniti tam nekje na Koroškem ta nesrečni Pliberk.

Jednaki, kakor so ti navedeni slučaji uraduje se pri pismenem poslovanju. Za poštno oddajne lističe porabljajo se z malimi izjemami le jednojezične tiskovine in ne pomaga nobena pritožba. Stvar se baje nekoliko preiskuje, slednjič pa se izda izjava, da se je to le naključno prigodilo. Seveda to naključje je pa dosledno.

Ministerstvo zaukazalo je vsled pritožbe izdajati za stranko, mi dobro znamo, tudi za z le nemškim naslovom dvojezične tiskovine. Stvar izvajala se je istinito, toda le prav malo časa tako, dokler ni postala čez čas še bolj postrežena kot poprej. Začele so se izdajati zopetno le jednojezične tiskovine, toda s to spremembo, da je uradnik pisal slovenska imena z nemškimi črkami in nemškim pravopisom. Vsled zopetne pritožbe na ministerstvo dognala je preiskava, da se to ne godi namenoma kot je bilo mnenje tožnika, pač pa zbok tega „weil es geläufiger ist“ pisati slovenski jezik z nemškimi črkami in nemškim pravopisom. O sveta nedolžnost visokega ministerstva! Ne veliko bolje godi se pa po družih krajih, posebno kar se tiče dvojezičnih tiskovin. Le redko kje najdeš kraj na Spodnjem Štajerskem, da bi se razpečavale dvojezične tiskovine in izdajali taki poštni prijemni listi.

Slednji čas je, da se zavzamejo naši državni poslanci te zadeve in podregajo v sršenovo gnezdo ter odpomorejo neznosnim odnošajem vsaj pri celjskem poštнем uradu, da se odstrani promet ovirajoče nezdrave razmere in se nam pošlje uradništvo, katero bode zmožno slovenščine.

V Brežicah. (Koliko je vreden „slovenski pes“?) Pri zadnjih državnoborskih volitvah psovala sta talmi-Nemca Oraše in Angelo v Brežicah slovenske volilce z psokami: „Na pogibelj! bindišarji. Na pogibelj! slovenski psi.“

Slovenski volilci vložili so tožbo zoper ta dva junaka po gospodu dr. Hrašovecu v Celji, obtožene je pa branil dr. Kavčič iz Sevnice.

V prvi instanci sta bila obsojena Oraše in Angelo na dva odnosno enodnevní zapor; ker sta se pa obe stranki pritožili, obravnavala se je ta zanimiva zadeva dne 23. septembra t. l. pred c. kr. okrožnim kot prizivnim sodiščem v Celji. Tožnikovi pritožbi se je popolnoma ustreglo, pritožba zatoženih se je pa zavrgla in konečna razsodba se glasi: hranilnični tajnik Oraše mora plačati za „slovenskega psa“ 25 gld., kramar Angelo pa 20 gld.; na prosto njima je dano osobito v tem slučaju, če njima zmanjka potrebnega cvenka, da gresta kašo pihat na 5 odnosno 4 dni.

Za stroške morata konečno skrbeti solidarno, to se pravi vsaki junak s celim svojim premoženjem, seveda, če ga kaj ima. „Hajlo!“

Sv. Lovrenc nad Mariborom. Zopet Vam zamorem poročati nekaj besedic o delovanju našega „Kmetskega bralnega društva“. Naslanjajoč se na rek, da je Slovenec povsod rad vesel, sklenil je odbor v svoji seji prirediti izlet na Smolnik dne 2. septembra t. l. Name-ravali smo sicer že napraviti tekom pretečenega mesca veselico, izostala pa je radi posebnih razmer. In res, kakor nalašč bil je ta dan iz-

vanredno lep in krasen. Ob 10. uri predpoldnem prišli smo radujočega se srca v veseli družbi na določeni kraj, kjer smo se udeležili najprej sv. maše, katero je daroval naš preč. gosp. kaplan B. Štabuc. Po službi božji podali smo se v gostilno navdušenega narodnjaka g. Hleba, da smo se malo okrepčali. Tukaj našli smo že vrle Slovenjebistričane, ki se niso vstrašili dolgotrajne in trudapolne poti. Po malih dogovorih krenili smo jo proti takozvani „Hudi luknji“, kjer smo se imeli pri kapljici dobrega vina prav imenitno. Ob 1. uri šli smo k skupnemu obedu, med katerim so se pele mične slovenske pesmi in govore razne napitnice. Po dovršenem obilnem obedu predstavljali so nam domačini igro: „Kateri bo“. Vsi igralci rešili so svojo nalogo dostojno. Vendar moram priznati, da sta godč. Brglez kot Marinka in g. P. Korman kot oče Gaber uprizorila svoji ulogi prav dobro. Pa tudi Ahilij Bonifacij doktor Bistroglav (g. Zinauer) povzročil nam je s svojim kretanjem mnogo smeha. Po dokončanem dnevnem vsposredu odšli so daljni gostje; godbo so nam priskrbeli domači diletantje in ruški tamburaši. Pozno v jutro smo se še le razšli prav „židane“ volje. Izrekam toraj vsem gostom, ki so nas počastili s svojo prisotnostjo najpristronejšo zahvalo in sicer v prvi vrsti gg. iz Slovenje Bistrice, kakor tudi vsem drugim, ki so nam pripomogli, da se je ta dan tako slavnostno obnesel.

Narodno-gospodarske novice.

Splošna pridobnina po našem novem davčnem zakonu.

Piše dr. R. Pipuš.
(Dalje.)

Ker se do zdaj še ne plačuje splošna pridobnina po novem davčnem zakonu, se pri prvem razvrščanju pridobninarjev v pridobninske razrede in davčne družbe ne bode mogoče ravnati po zneskih, katere so pridobninarji zadnje, oziroma predzadnje leto plačali ali pa vsaj bili dolžni plačati na splošni pridobnini. Od tistih opravil in podjetij, ki bodo po novem zakonu podvržena splošni pridobnini, se plačuje do zdaj stara pridobnina in stara dohodnina. Zavoljo tega bode pri prvem razvrščanju pridobninarjev v pridobninske razrede in davčne družbe, t. j. pri razvrščanju za prvo priredbeno dobo ali za leti 1898. in 1899. odločilen znesek, katerega je kdo leta 1897., ali ako bi bilo treba, leta 1896. moral plačati na stari pridobnini in dohodnini od kakega opravila ali podjetja, od katerega bode po novem davčnem zakonu treba plačevati splošno pridobnino. V pridobninske razrede in davčne družbe se pa uvrstijo seveda samo tista podjetja in opravila, od katerih bode treba po novem davčnem zakonu plačevati pridobnino. Ali se je do zdaj od tega opravila plačevala sama pridobnina, ali pa sama dohodnina, ali pa obe vrsti davka, tukaj ne pride v poštev.

Ako je kdo svoje opravilo, od katerega mora plačevati splošno pridobnino, še le pred kratkim začel, in če se mu vsled tega pridobnina še ni odmerila za celo leto, ampak le za kak del leta, bodo ga uvrstili v tisti pridobninski razred, v katerega bi bil prišel, ako bi se mu bila pridobnina že za celo leto odmerila po tisti meri, po kateri se mu je odmerila za del leta. Ako zadenejo koga nenavadni dogodki, ali kake nesreče, da trpi pri svojem opravilu veliko škodo, se mu sme tudi del že odmerjenega davka odpustiti. Taki, katerim se je pridobnina na ta način popolnoma ali deloma odpustila, se razvrstijo tako, kakor da bi se jim ničesar ne bilo odpustilo, kakor da bi bili vse plačali. Tudi revni pridobninarji, ki izvršujejo svojo opravilo samo z enim pomagačem, ali pa brez pomagačev, in katerim se je vsled tega pridobnina odpustila, se uvrstijo tako, kakor da bi se jim ničesar ne bilo odpustilo.

Samo se razume, da pridobnina od istega podjetja ali opravila ne bode vselej in za vse čase enaka ostala. Ako se bode opravilo razširilo in ojačilo, ali pa oslabilo, bode se tudi pridobnina od tega opravila morala povišati ali znižati. Vsled tega pa tudi marsikak pridobninar ne bode mogel vselej v istem pridobninskem razredu ostati, v katerega so ga prvokrat uvrstili.

Da se pa premikanje pridobninarjev iz pridobninskega razreda v pridobninski razred preveč ne ponavlja, določuje zakon, da se premakne pridobninar še le takrat iz dosedajnega razreda v drugi pridobninski razred, ako se mu je že v dveh priredbenih dobah zaporedoma t. j. 4 leta zaporedoma odmerilo več ali manje pridobnine, kakor je določeno za pridobninski razred, v katerega je dozda uvrščen. Trгоvec, ki mora leta 1897. na pridobnini in dohodnini z izvanredno doklado vred plačati 120 gld., bode za prvo priredbeno dobo t. j. za leto 1898. in 1899. uvrščen v tretji pridobninski razred; ako se mu za leti 1898. in 1899. odmeri za vsako leto 160 gld. pridobnine, se zavoljo tega še ne bode premaknil v drugi pridobninski razred. Še le tedaj, če se mu bode tudi leta 1900. in 1901. pridobnina odmerila na leto s 160 gld. ali vsaj z zneskom, ki presega 150 gld., bode trgovec za dobo 1902 do 1903 prišel v drugi pridobninski razred.

Ako se je pa pridobninarju četrtega razreda le v eni priredbeni dobi odmerilo več kakor 45 gld., pridobninarju tretjega razreda več kakor 225 gld., pridobninarju drugega razreda pa več kakor 1500 gld. letne pridobnine, premakne se pridobninar četrtega razreda takoj, to je že z začetkom prve nove priredbene dobe v tretji, pridobninar tretjega razreda takoj v drugi in pridobninar drugega razreda takoj v prvi razred, tako, da bodo že v prihodnji priredbeni dobi v novem t. j. v višjem razredu. Na drugi strani pride pa tudi že pri prvi prihodnji priredbeni dobi v nižji razred, ako se je pridobninarju prvega razreda le v eni dobi odmerilo manje kakor 500 gld. pridobninarju drugega razreda manje kakor 100 gld. in pridobninarju tretjega razreda manje kakor 20 gld. letne pridobnine.

Pridobninarji istega pridobninskega razreda se dalje delijo v davčne družbe. Vsi pridobninarji istega razreda, ki plačujejo pridobnino v gotovem okraju, pripadajo isti davčni družbi. Vsaki družbi bode oddeljen gotov okoliš. Ker so okoliši posameznih davčnih družb določeni le zavoljo prirejanja pridobnine, se imenujejo tudi priredbeni okraji, kakor se imenuje tudi čas za katerega se pridobnina na enkrat prireja, toraj čas od enega prirejanja pridobnine do drugega, priredbena doba. Priredbeni okraji ali okoliši davčnih družb niso v vseh štirih pridobninskih razredih enaki. To je čisto umevno. Davkoplačevalci, ki bi na leto plačevali nad 1000 gld. pridobnine, so le redko nasejani, taki pa, ki plačujejo na leto manje kakor po 30 gld. pridobnine, pa precej gosto. Ako bi toraj okoliši davčnih družb vseh štirih razredov bili enaki, bi se mnogokrat pripetilo, da bi v njih ne bilo nobene pridobninarja prvega razreda, ako bi okoliši ne bili ob enem posebno veliki, ako bi pa bili okoliši davčnih družb, prav veliki, bi pa bilo število pridobninarjev 4. razreda tako veliko, da bi davčne družbe vsled prevelikega števila svojih pripadnikov ne mogle doseči svojega cilja. Okoliši davčnih družb prvega in drugega razreda bodo toraj navadno večji, kakor okoliši davčnih družb tretjega in četrtega razreda.

Priredbeni okraji prvega in drugega razreda ali okoliši davčnih družb prvega in drugega razreda bodo navadno okoliši posameznih trgovinskih in obrtnih zbornic. Vendar ima finančni minister tudi pravico, okoliše dveh ali več trgovinskih in obrtnih zbornic združiti v isti priredbeni okraj prvega ali drugega razreda, ali pa določiti, da se okoliš iste trgovinske in obrtne zbornice razdeli v več priredbenih okrajev prvega ali drugega razreda, to se pravi, finančni minister ima pravico določiti, da se napravi za okoliše dveh ali več trgovinskih in obrtnih zbornic ena sama davčna družba prvega ali drugega razreda, ali pa, da se v okolišu iste trgovinske in obrtne zbornice napravi več davčnih družb prvega ali drugega razreda.

Na Kranjskem in Koroškem bomo dobili vsled tega povsod po eno davčno družbo prvega, in po eno davčno družbo drugega razreda. Na Štajerskem in Primorskem pa je finančno ministerstvo združilo okoliše tamošnjih trgovinskih in obrtnih zbornic v en sam priredben okraj prvega in drugega razreda, tako, da bode cela Štajerska imela samo eno davčno družbo prvega in eno drugega razreda, in celo Primorsko tudi

samo eno davčno družbo prvega in eno drugega razreda, akoprav ima Štajerska dve, Primorsko pa tri trgovinske in obrtne zbornice. V tretjem in četrtem razredu bo priredben okraj navadno vsako mesto, ki ima brez vojakov vsaj 20.000 prebivalcev, in razun tega okraj vsakega okrajnega glavarstva, to se pravi, vsako mesto, ki ima brez vojakov vsaj 20.000 prebivalcev, in okraj vsakega okrajnega glavarstva, bode imel svojo davčno družbo tretjega in četrtega razreda. Mesta, ki ne štejejo 20.000 tisoč prebivalcev pa vendar ne spadajo pod oblast kakega okrajnega glavarstva, se združijo z okrajem tistega okrajnega glavarstva, v katerem okraju se nahajajo. Tako bode imela Ljubljana svojo posebno davčno družbo tretjega razreda, in svojo posebno davčno družbo četrtega razreda. Finančni minister ima pa tudi pravico določiti, da se napravi v istem mestu ali v okraju istega okrajnega glavarstva več davčnih družb tretjega ali četrtega razreda, ali pa, da se napravi za okraje več okrajnih glavarstev, ali za kako mesto in sosedne kraje skupaj samo ena davčna družba tretjega ali četrtega razreda.

Tako dobijo svoje posebne davčne družbe tretjega in četrtega razreda, tudi mesta Maribor, Ptuj in Celje, akoprav ne štejejo po 20.000 tisoč prebivalcev.

Razne stvari.

(„Starčević dom“) v Zagrebu prodal se bo na dražbi. Dražbena cena je 80 tisoč gld. Potegovati se namerujeta jeden Žid in jeden Nemec kakor tudi ravnateljstvo ogetrske železnice. Ne bo li neodpustljiva sramota prepustiti ta narodni spomenik tujcu?

(Kornelij Vjejski.) Sloveč poljski pesnik umrl je dne 19. m. m. na posestvu svojega sina v Pavlovem. Bil je svojedobno tudi avstrijski državni poslanec. Pokopali so ga na državne stroške v grobnici za pisatelje.

(Nesreča na morji.) Pri Kukshavnu razbil je vihar ladijo, na kateri je bil poveljnik meklenburški vojvoda Friderik Viljem. Trupla še do sedaj niso našli. Z njim vred je utonilo okoli 130 pomorščakov.

(V Italiji) je razsajal oni teden strašno silovit vihar. Najhušo moč orkana občutili so v okraju primorskega mesta Brindisi. Vihar odnesel je vse poljske pridelke, razrušil vrte in podrl cele gozde. V Lavi porušil je dvajset hiš ter ubil tako 10 oseb. V Orju razdril je kolodvor ter je ubito vso postajno osobje. Porušenih je nad 30 hiš 20 oseb ubitih, neštevilno ranjenih.

Koledar.

Vinotok ali oktober. — Petek (1.) Remigij, škof. — Sobota (2.) Julijan, m. — Nedelja (3.) 17. pobinkošna. Rožni venečna. — Ponedelj. (4.) Francisek, Seraf. — Torek (5.) Placid in tov., mm. — Sreda (6.) Brunon, sp. — Četrtek (7.) Marcij, p. sp. — Prvi krajec dne 3. ob 6. uri 30 minut zjutraj.

Sejmi.

Dne 2. okt. pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. in v Kostivnici. Dne 4. okt. v Jurklostru, Konjicah, pri Sv. Heleni, pri Sv. Lenartu v Slov. gor., v Mariboru, Žalcu, Dolu in Artičah. Dne 6. okt. v Pišecah, Dne 7. okt. v Halbenrainu in na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 25. septembra 1897:	6, 83, 30, 43, 84
Linc „ „ „	33, 43, 77, 26, 39

Neprekosljivega učinka je

Tanno-chinin tinktura za lase.

Okrepčuje in ohranjuje lasišče in preprečuje izpadanje las. — Cena 1 stekl. z rabilnim navodom 50 kr.

Jedina zaloga

lekarna pri Mariji Pomagaj M. Leustek
v Ljubljani.

Resljeva cesta šte. 1, poleg mesarskega mosta.

Zaloga vseh domačih preskušanih zdravil, katera se po časopisih in cenikih priporočajo. Pošilja se na vse strani z obratno pošto. (210) 10—2

Izurjen stenograf

dobi v moji pisarni takoj mesto. — Kdor stenografira nemško in slovensko, ali je bil že delj časa v odvetniški pisarni ima prednost in boljšo plačo.

(234)

Dr. Filipič,
odvetnik v Celji

Dr. Hinko Šuklje

zdravnik v Celji v „Narodnem domu“

uljudno naznanja, (214)

da se je vrnil s svojega potovanja

in da ordinuje od sedaj nadalje, kakor navadno.

Seznam slov. obrtnikov, trgovcev in krčmarjev v Celji

katere priporoča „Obče-slovensko obrtno društvo“ slavnemu občinstvu v blagohotno uvaževanje.

Josip Hočevar krojač ter zaloga izgotovljenih oblek, Graška cesta (Grazerstrasse), 19	Martin Gregorinčič krojač, Cerkvezi trg (Kirchen-Platz), št. 4	Josip Zabukušek krojač ter zaloga izgotovljenih oblek, Glavni trg (Hauptplatz), 17	Franc Kmecel krojač, Kovaška ulica (Schmiedgasse), v lastni hiši št. 13
Rudolf Tabor krojač, Gospodska ulica (Herrengasse) v lastni hiši št. 5	Štefan Strašek čevljar, zaloga obuval, (Graška cesta (Grazerstrasse), 12	Martin Kolšek čevljar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 4, I. nadstropje	Luka Keber čevljar, Vodnjaška ulica (Brunnen- gasse) v lastni hiši št. 13
Franc Šribar klobučar, Glavni trg (Hauptplatz), št. 17	Kristijan Wolf klobučar, Kolodvorska ulica (Bahnhof- gasse) v lastni hiši št. 6	M. Kronovšek pletar, izdelovatelj jerbasov in košaric Kolodvorska ulica (Bahnhofgasse), 5	Jakob Križman strugar, Gledališka ulica (Theater- gasse), 9
Jakob Kobilca izdelovatelj dežnikov in solčnikov, Glavni trg (Hauptplatz), 17	Ivan Kapus brivec, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 1	Matevž Sinkovič mizar za pohištvo in stavbe, Gospod- ska ulica (Herrengasse) 25	Miroslav Zor tapetar in dekoratér, zaloga pohištva v „Narodnem domu“
Ferdinand Gologranc zidarski mojster in stavbeni podjetnik v lastni hiši, Gaberje pri Celji	A. Vrečar tesarski mojster v lastni hiši, Gaberje pri Celji	Štefan Boucon stolar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 12	Martin Ropas c. k. priv. izdelovatelj glasovirov, Ljubljanska cesta, okolica Celje.
Srečko Magolič fotografični zavod „Apolon“, na vrtu hotela „pri kroni“, Ljubljanska cesta (Laibacher-Strasse)	A. Vrečar pleskar, Vodnjaška ulica (Brunnen- gasse), 14	A. Šimenc krtačar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 12	F. Dolinar tovarna za perilo in trgovina špeci- rijskega blaga, Vrtna ulica (Garten- gasse) št. 12
Dragotin Hribar tiskarna, trgovina papirnega blaga in knjigoveznica, Graška cesta (Grazer- strasse) št. 1	J. Štraus mesar in lastnik hotela v lastni hiši, Vrtna ulica (Gartengasse)	Ignacij Oblak podobar in pozlatar, Gledališka ulica (Theatergasse), v lastni hiši št. 5	Ivan Rebek ključavničar in inštalatér hišnih tele- grafov in telefonov, Poljska ulica (Feldgasse) št. 14
Ivan Gosar akad. slikar, trgovina raznega blaga za cerkvena in slikarske potrebščine, „Narodni dom“	Anton P. Kolenc trgovina specerijskega blaga na de- belo in drobno, „Narodni dom“	Peter Kostič trgovina z galanteriskim, norimber- škim blagom itd. na debelo in drobno, Glavni trg (Hauptplatz), št. 2.	J. Koštomaj gostilničar „pri jelenu“ in izvošček Graška cesta (Grazerstrasse), 37
Karl Vanič trgovina z manufakturnim blagom, Graška cesta (Grazerstrasse) 1.	Jurij Lemež gostilna „pri zvezdi“, Mestni trg (Rathausplatz)	Gostilna „Narodni dom“	

Zahvala.

Dne 1. septembra t. l. vničil je požar popolnoma vsa moja poslopja. Bil sem zavarovan pri slavni c. kr. priv. zavarovalni družbi „Avstrijski Phoenix“, katero zavarovanje pa je že poteklo in je jaz še nisem obnovil. Zavarovalnica mi tedaj ni bila primorana niti krajcarja plačati; vendar pa mi je zgoraj omenjena zavarovalna družba prostovoljno poplačala popolnoma vso mojo vsled požara nastalo škodo, ne da bi mi bila kaj odtegnila. — Izrekam torej tej vseskozi zaupanja vredni družbi tem potom mojo srčno zahvalo ter jo vsakemu kar najtopleje priporočam.

Širje, dne 20. septembra 1897. (222)

Josip in Antonija Mliner
Ivan Jakša, priča. A. Juvančič, priča.
Se občinsko-uradno potrjuje.
Občinski urad v Loki, dne 23. septembra 1897.
Za župana: M. Feguš.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: hmelj, oves, pšenico, rž, ječmen, jabolke, hruške, divji in pravi kostanj, belice, (Preiselber) mališno štupo, suhe gobe, maline, bezgovo gobo, mecesno gobo, želod vsake vrste itd., sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah in tudi

strd ali med vsako množino po najvišjih cenah.

(159) 52—10 z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

(223) 3—1

Čisto nova hiša je na prodaj tik žalskega trga; zraven je kozolec in dva orala prav rodovitne zemlje, vse v dobrem stanju. — **Martin Weber**, pismonosec in posestnik v Žalci

Čisti med,
(Schleuderhonig)

prodajata in razpošiljata po pošti od ¼ klg. naprej vsako množino.

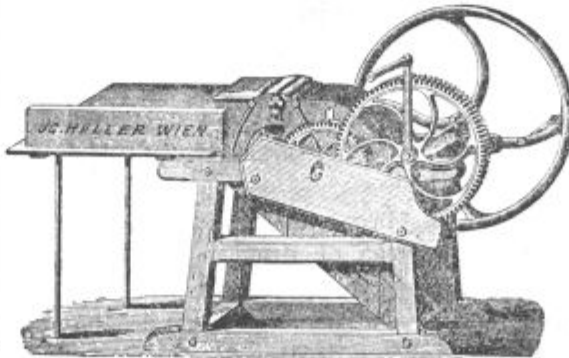
Mursa & Pušenjak
pri Ljutomeru.

(191) 5—5

Vse stroje za poljedelstvo

Vnovič znižane cene!

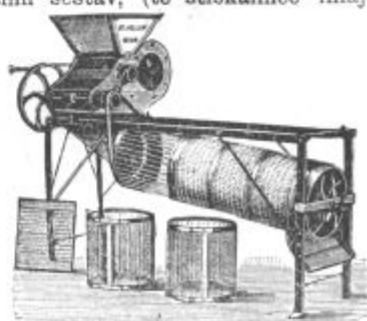
Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro eno tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II₂ Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.